



*LAMPADARUL
DE AUR*

Duhul de judecată

Watchman Nee

Cunoscut prin judecata Lui

Psalmul 9:16; Isaia 26:9; Romani 2:16; Apocalipsa 20:11-15

De obicei nu ne place să auzim cuvântul „judecată”, căci acesta nu pare a sugera vreun ajutor spiritual, ci mai degrabă are o conotație negativă. Și totuși, cu excepția creației, Dumnezeu nu a realizat o lucrare mai mare decât judecata. Primul lucru pe care îl face El este creația; dar ultimul este judecata. Fără judecată nu se poate ajunge la scopul lui Dumnezeu privitor la creație. Astfel, în planul Său, judecata este constructivă, nu distructivă. Judecata viitoare Îi dă lui Dumnezeu posibilitatea de a-Și atinge ținta urmărită de El prin creație. După cum știm, creația a fost menită să facă vizibil scopul lui Dumnezeu; dar, curând după creație, au apărut diavolul, păcatul și carnea. Cum ar putea fi atunci împlinit scopul Său dacă nu ar exista judecată?

De ce este necesară judecata? De remarcat că ultima lucrare a lui Dumnezeu este judecata, după care El nu mai trebuie să facă altceva. În cea de-a șaptea zi Dumnezeu S-a odihnit, căci lucrarea creației a fost încheiată. După judecată, ni se spune, cortul lui Dumnezeu va locui în mijlocul oamenilor pentru totdeauna (Apocalipsa 21:3). În timp ce lucrarea creației nu oferă siguranța ca păcatul nu va intra iarăși, judecata garantează faptul că păcatul va fi îndepărtat pentru totdeauna. Pe când lucrarea creației nu poate să împiedice lumea de a se răzvrăti, judecata ne asigură că după ea nu va mai fi nesusunere. Judecata lui Dumnezeu garantează că nu va mai fi păcat; ea are puterea de a îndepărta păcatul. Dumnezeu Își va împlini voia prin judecată în cel puțin trei privințe:

1) *Judecata Îl slăvește pe Dumnezeu Însuși.* Judecătorul se slăvește prin judecata pe care o pronunță. Modul în care este judecat păcatul exprimă ce fel de persoană este cea care înfăptuiește judecata. Cu cât mai profundă este ura împotriva păcatului, cu atât mai severă este judecata. Prin urmare, judecata lui Dumnezeu ne descoperă ce fel de Dumnezeu este El. Prin judecată, Dumnezeu se sfințește pe Sine Însuși.

Moise a fost cel mai blând dintre toți oamenii. Copiii lui Israel au cârtit atât împotriva lui Dumnezeu, cât și împotriva lui Moise. Moise ar fi putut să pară că a avut dreptate atunci când și-a pierdut calmul și a spus: „Răzvrătiților!”, și când a lovit stâncă cu toiagul pentru a obține apă. Totuși, să ne aducem aminte că

Dumnezeu îi spusese lui Moise *să vorbească* stâncii pentru ca aceasta să dea apă. De aceea, Dumnezeu i-a zis: „Pentru că nu M-ai sfințit înaintea copiilor lui Israel, nu vei intra în Canaan.” De ce, în acest caz, judecata a fost executată asupra lui Moise? Pentru că altfel copiii lui Israel nu ar fi știut niciodată dacă Dumnezeu a fost Cel care și-a ieșit din fire sau Moise. Însă, prin această judecată asupra lui Moise, toți israeliții au cunoscut că Moise a fost cel care și-a ieșit din fire, și nu Dumnezeu. Pare ciudat că *cei care au cârtit* au putut intra în Canaan, dar *cel care i-a muștrat*, nu. Totuși, Dumnezeu a fost slăvit. Prin faptul că Moise a fost judecat, s-a păstrat neatinsă slava lui Dumnezeu.

Dumnezeu urăște păcatul. O iertare ieftină ar putea să-i facă pe oameni să uite că El este sfânt. Dacă El ar fi fost întotdeauna îngăduitor față de copiii lui Israel, aceștia nu ar fi ajuns niciodată să-L cunoască. Când Moise a fost judecat, toți și-au dat seama că Dumnezeu este sfânt. Căci Dumnezeu își poate apăra sfințenia oricând vrea. (Dacă oamenii murmură împotriva judecății și doresc ca aceasta să se îndepărteze, ei pot fi scutiți de ea; dar atunci ce ar spune ei despre Dumnezeu?) Prin urmare, să mărturisim Domnului: „Este drept ca mâna Ta să apese asupra mea”. (Problema constă în modul în care putem noi să-L slăvim pe Dumnezeu. Să presupunem că suntem judecați atunci când ne ieșim din fire; vom accepta noi cu bucurie judecata, astfel încât Dumnezeu să fie slăvit?)

În timpul cuceririi nordului Chinei, după 1930, eu am săvârșit o faptă nedreaptă. După aceea m-am îmbolnăvit. Deși m-am rugat, nu am primit nici un răspuns. Am fost destul de surprins că Dumnezeu nu mă asculta. Dar într-o zi ochii mei s-au deschis și atunci am cugetat astfel: „Eu am săvârșit acel lucru nedrept; ce vor gândi și vor spune toți acei frați care știu despre el; de asemenea, ce fel de Dumnezeu este Acela, dacă eu nu sunt judecat? Dacă judecarea mea îi va face pe oameni să se teamă de Tine, atunci accept chiar și moartea.” Astfel, în acea zi am văzut că, judecându-mă pe mine, Dumnezeu este mai glorificat decât dacă ar fi răspuns rugăciunii mele. Căci, în acest caz, vindecarea mea L-ar glorifica mai puțin pe Dumnezeu decât judecata Lui asupra mea. Așadar, judecata Îi dă lui Dumnezeu cea mai pură slavă.

2) *Judecata dă la iveală toate lucrurile ascunse, arată adevăratul caracter al omului și îl face să se cunoască pe sine însuși.*

Oamenii sunt înșelați, din cauză că nu se cunosc pe ei înșiși. Într-o zi Dumnezeu va judeca lumea și va aduce la lumină toate lucrurile ascunse. Cel ce va fi cel mai surprins va fi eul propriu al fiecărei persoane, căci nimeni nu se cunoaște cu adevărat pe sine. Judecata ne va face să ne cunoaștem caracterul nostru real. Orice a fost

ascuns va fi descoperit în acea zi. Rezultă deci că judecata înseamnă o mare descoperire: ea nu ni-L descoperă doar pe Dumnezeu, ci ne descoperă și ce fel de persoane suntem noi. „...nici eu însumi nu mă mai judec pe mine”, a spus Pavel; mai degrabă, el aștepta „până va veni Domnul, care va scoate la lumină lucrurile ascunse în întuneric și va descoperi gândurile inimilor”. (1 Corinteni 4:3-5).

Numai un nebun se poate încrede în sine însuși. Oricât de mare ar fi descoperirea pe care ai primit-o și oricât de mult ar fi tratamentul pe care l-ai suferit, nu trebuie să devii prea încrezător în tine însuși. Pavel a fost un om al descoperirilor, totuși el nu a îndrăznit să se judece pe sine. Judecata este o mare dezvăluire. În iad vor fi tot felul de oameni, cu excepția celor mândri (mândria este păcatul pe care îl săvârșește Satan). Căci cei mândri pot să meargă așa până vor ajunge la marele tron alb de judecată. Însă acolo ei nu vor mai putea să fie mândri. Pavel spune că fiecare genunchi se va pleca și fiecare limbă va mărturisi că Isus este Domnul. Acolo se va pune capăt păcatului mândriei. Mai devreme sau mai târziu, toți oamenii se vor cunoaște pe ei înșiși. Chiar dacă astăzi nu-L mărturisești pe Isus ca Domn, într-o zi Îl *vei mărturisi* ca atare. În acea zi vei fi detronat și vei admite că nu ești decât țărână.

3) *Înainte de Dumnezeu, judecata are un mare efect: ea pune capăt păcatului.* Oricare ar fi păcatul, acesta dispare după ce este judecat. Lumea este atât de îngrozitoare din cauză că este plină de tot felul de păcate. Păcatul înaintea atât de repede, încât nimic nu pare a-l putea opri. Vestirea Evangheliei este o cale de a opri păcatul, dar mai mulți sunt oamenii care se nasc în lume decât sunt cei care sunt născuți din nou, în Împărăție. Numărul oamenilor născuți într-o zi depășește numărul sufletelor mântuite într-un an. (Aproape s-ar părea că Evanghelia, crucea, Adunarea, Noul Legământ au dat faliment; totuși, noi știm că Dumnezeu nu se folosește de acestea, ci de judecată pentru a rezolva definitiv problema păcatului).

Întreaga problemă a păcatului va fi rezolvată prin judecată. Ceea ce Evanghelia nu poate opri, judecata poate. Tot ceea ce nu a fost lichidat va fi lichidat prin judecată. Judecata este marea zi de curățenie a lui Dumnezeu. Este ziua în care păcatul este oprit definitiv în această lume. Este, fără îndoială, cea mai bună zi, căci în acea zi Dumnezeu va domni. El va veni în mijlocul oamenilor și va judeca și va nimici tot ceea ce au făcut oamenii și diavolul. Va face toate lucrurile noi. Lumea ce a luat naștere în ziua din Geneza va fi purificată în ziua din Apocalipsa, capitolul 20. Va fi reînnoită, iar Dumnezeu va fi mulțumit. Adunarea însă trebuie să se supună astăzi judecării lui Dumnezeu.

Răscumpărat prin judecată

Isaia 1:25-27 (traducerea Darby)

„*Sionul va fi răscumpărat prin judecată.*” Păcatul este provocarea lui Satan. Fără îndoială, este o problemă dificilă pe care Dumnezeu trebuie să o rezolve. Noi considerăm adesea, în mod greșit, că mântuirea este răspunsul lui Dumnezeu, dar mântuirea este doar o parte a răspunsului. Răspunsul final al lui Dumnezeu la păcat este judecata. Gândirea noastră întunecată socotește că judecata este nefolositoare, căci, pentru noi, judecata înseamnă Locuința morților, iazul de foc, suferința etc. Noi nu putem crede că în judecată se află puterea lui Dumnezeu. Deși judecata este distructivă, ea posedă, totuși, și o foarte mare putere constructivă. Întrucât Dumnezeu vrea să răspundă provocării lui Satan cu judecată, suntem nevoiți să tragem concluzia că acesta trebuie să fie un răspuns foarte bun. Fie că înțelegem sau nu, judecata răspunde în chip desăvârșit provocării (căci tot ceea ce face Dumnezeu este întotdeauna desăvârșit). Greșeala noastră este că, ori de câte ori ne gândim la judecată, ne gândim la pedeapsă; dar Dumnezeu nu Își găsește plăcerea în a-i pedepsi pe oameni. Judecata își are propriul rost, pe lângă cel de pedeapsă; „Isus a zis: Eu am venit în lumea aceasta pentru judecată”. (Ioan 9:39).

În perioada Vechiului Testament, Dumnezeu a apelat de multe ori la judecată pentru a rezolva problema păcatului. De exemplu, în zilele despre care vorbește Geneza 3 exista o grădină. Dumnezeu l-a creat pe om și l-a pus în Eden, cu scopul de a avea părtășie cu el. Dar pe scenă a apărut păcatul. Șarpele a vorbit doar o dată și omul a căzut imediat în păcat. De îndată ce a intrat păcatul, Dumnezeu a răspuns cu judecată, scoțându-l pe om afară din Eden, ca acesta să nu mai poată păcătuși și a doua oară în grădină. După aceea, grădina a fost păzită. Așadar, judecata a fost contra-atacul lui Dumnezeu; ea a slujit drept răspuns la intrarea păcatului.

Mai târziu, pe vremea lui Noe, oamenii au devenit și mai stricați. Atunci Dumnezeu a pregătit, pe de o parte, corabia, iar pe de altă parte, judecata. Atât corabia, cât și potopul au venit de la Dumnezeu. Corabia a oferit mântuire, în timp ce potopul a judecat lumea. Corabia l-a salvat pe Noe, dar potopul a salvat lumea. Dacă salvarea s-ar fi restrâns doar la persoanele din corabie, ea nu ar fi fost suficient de mare. Și lumea, și oamenii, trebuiau să fie salvați. Mântuirea a

venit atât pentru oameni, cât și pentru lume. Și Dumnezeu a salvat ambele categorii. În același mod, și astăzi, El va întemeia atât Împărăția, cât și Adunarea. Mai întâi El lucrează ca să aibă Adunarea, apoi va face ca împărățiile acestei lumi să devină Împărăția Sa. Va fi, într-adevăr, și judecată, dar judecata va veni să curețe lumea de răul din ea.

Și în perioada descrisă în Exod a avut loc judecata lui Dumnezeu. Poporul lui Dumnezeu locuia în Gosen, Faraon era stăpânul țării, iar poporul lui Dumnezeu căzuse în mâinile egiptenilor închinători la idoli. În cele din urmă, eliberarea poporului lui Dumnezeu a avut loc prin sânge; Îngerul nimicitor a nimicit puterea egiptenilor omorându-le pe întâii lor născuți. Mielul de jertfă le-a asigurat copiilor lui Dumnezeu plecarea din Egipt. Ei au trecut Marea Roșie, dar egiptenii nu au putut să o treacă. Așadar, putem vedea mântuire, pe de o parte, și judecată, pe de altă parte. Egiptenii au fost înecați și îngropați în Marea Roșie. Puterea lor a fost sfărâmată prin judecată. De fapt, judecata distruge orice forță împotrivoare.

Multe cazuri de judecată putem găsi și în perioada cuprinsă în cartea Judecători. Când copiii lui Israel ajungeau nenorociți, Dumnezeu le ridică judecători care să-i învingă pe asupritorii lor. Acești judecători erau cei care, în anumite perioade, îi judecau pe vrăjmașii lui Dumnezeu. Ori de câte ori păcatul devenea o problemă, Dumnezeu reacționa cu judecată. Așadar, atunci când Dumnezeu Se ridică, păcatul era curmat. Cu adevărat judecata purifică.

Și în Noul Testament găsim o serie de judecăți reprezentate sub forma a șapte peceți, șapte trâmbețe și șapte potire. Se vorbește despre acestea în cartea Apocalipsei. Cartea Apocalipsei trece destul de repede peste perioada Mileniului, probabil pentru că o mie de ani nu poate fi considerată o perioadă așa de lungă. Este prezentată doar ca ceva ce are loc între judecăți. Fără îndoială că accentul se pune aici pe judecată. În timpul celor o mie de ani oamenii vor învăța dreptatea, nu harul. A învăța dreptatea este același lucru cu a învăța judecata, căci judecata arată dreptatea lui Dumnezeu.

În final, vedem în Apocalipsa că Dumnezeu va folosi o ultimă judecată pentru a-l lichida pe Satan. Judecata se întemeiază pe autoritate, nu pe putere. Dumnezeu pune atât pe diavol, cât și pe oameni sub judecată, ca toți să cunoască că El este Dumnezeu. Trimite judecata Ta, Doamne, pentru biruință! (vezi Matei 12:20)

Dacă ne-am oprit în acest punct cu discuția noastră, totul ar putea să apară ca fiind doctrină obiectivă. Dar noi știm că focul care arde este și focul care luminează. Se poate că am păcătuțit și, totuși, să nu fim conștienți de aceasta, pentru că trăim după natura noastră. Putem continua să trăim așa cinci sau zece

ani, fără a ne cunoaște pe noi înșine cu adevărat. Într-o zi, Dumnezeu Se îndură de noi și ne luminează cu lumina judecății (căci lumina arde, și păcatul este oprit). Numai când umblăm în întuneric putem să ne trăim liniștiți viața noastră naturală. Dar, odată lumina venită, nu mai putem trăi în acel mod.

Se poate să nu știm de ce, la judecata viitoare, oamenii se vor ascunde în peșteri și se vor ruga ca munții să-i acopere. Dar știm că, prin judecată, tot ce este acoperit este dat la iveală. Dumnezeu ne vede în întregime așa cum suntem, dar noi nu ne cunoaștem pe noi înșine. În ziua judecății însă, vom vedea lucrurile pe care Dumnezeu le-a găsit în noi. Noi nu putem ascunde nimic din fața ochilor lui Dumnezeu; cu toate acestea, vrem să ne acoperim pe noi înșine. Aceasta este ca și cum am spune munților să ne ascundă. Prin lumina Lui ne vedem așa cum suntem. Lucrul acesta ne pricinuieste multă durere, pentru că știm că am păcătuit. Totuși, această cunoaștere înlătură păcatul din noi. Aducând la lumină păcatul, lumea este purificată, întrucât judecata este nu numai o mare iluminare, ci și o mare ardere. Sub judecată, păcatul este eliminat din noi.

Odată venită lumina de la Dumnezeu, omul nu mai poate trăi în păcat. Greșeala nu se îndreaptă prin vorbe, ci prin judecată. Când strălucește lumina judecății, totul devine vizibil. Începând din grădina Edenului, judecata a nimicit întotdeauna păcatul, căci lumina ei arde. Într-o zi toate păcatele lumii vor fi nimicite. Ultima nimicire a păcatului va avea loc la judecata din fața marelui tron alb. Fără îndoială, judecata are o putere extraordinară.

Când privim la judecată, suntem siliți să recunoaștem cine este Dumnezeu. A-L cunoaște pe Dumnezeu ca Tată este un lucru; a-L cunoaște ca Dumnezeu este cu totul altceva. Prin răscumpărare noi Îl cunoaștem pe Tatăl; prin judecată Îl cunoaștem pe Dumnezeu și ne închinăm Lui. Păcatul pare a fi compromis slava lui Dumnezeu. Cine este la loc de frunte pe pământ: cel drept sau cel nedrept, cel stricat sau cel cinstit? Astăzi se poate că oamenii au multe motive să-L înțeleagă greșit pe Dumnezeu, dar într-o zi El Se va arăta în slava Lui. Căci Dumnezeu este sfânt, drept și înfricoșător. Prin judecată, El va fi recunoscut ca Dumnezeu. Atunci vor cunoaște oamenii frica de Domnul. „Ca unii care cunoaștem deci frica de Domnul, pe oamenii căutăm să-i încredințăm” (2 Corinteni 5:11). Se poate că, astăzi, frica de Domnul este pentru mulți doar o învățătură, dar, într-o zi, întreaga lume va avea această mare revelație. Dumnezeu nu va mai tolera nicidecum păcatul.

Totuși, nu trebuie să așteptăm până în acea zi pentru a cunoaște aceasta. Va fi, într-adevăr, un foc mistuitor înaintea scaunului de judecată al lui Cristos,

când tot ce poate fi ars va fi mistuit de acest foc. Cu adevărat, iazul de foc va urma judecății de la marele tron alb. Dar noi putem învăța să lăsăm ca acea lumină a judecății să ne lumineze *astăzi*. Fie ca lumina să strălucească tot atât de puternic *astăzi*, cum va străluci în acea zi; să strălucească asupra noastră atâta timp, până când vom capitula complet. (Cât de inutile sunt aici cunoașterea mentală și simpla învățătură!) Fie ca El să-Și arate mila față de noi, dacă nu suntem goliți încă de noi înșine. Dumnezeu să se îndure de noi, dacă am *crescut* în loc să *descreștem*.

Noi nu predicăm aici doar simple vorbe, ci vrem ca oamenii să primească ceva vital ca să poată cunoaște cu adevărat ce fel de persoane sunt ei în fața lui Dumnezeu. Să înțelegem că lumina produce ardere. Iar acest foc va arde pentru totdeauna și va garanta starea complet nouă a noului pământ. Aceasta este marea Evanghelie a mântuirii. Puterea păcatului este pentru totdeauna sub judecata lui Dumnezeu.

Această realitate poate fi văzută în Cetatea lui Dumnezeu. De ce este această Cetate o cetate de aur? Pentru că este o cetate care a trecut prin foc. Aurul și pietrele prețioase au trecut cu succes prin foc. În esență, Noul Ierusalim este neinflamabil. Multe lucruri din grădina Edenului au fost arse, dar în cetatea Noului legământ totul va rezista la foc. Așadar, focul veșnic garantează puritatea veșnică a lumii. Dumnezeu nu va mai fi înțeles greșit, căci în judecată este putere. Dumnezeu este lumină; să umblăm deci în lumină, și nu în întuneric.

Amin.

3

Judecata înspre biruință

*Matei 12:20, 27:45-52; Romani 3:25-26; Ioan 12:31, 16:8-11;
Romani 8:3*

Dumnezeu folosește judecata pentru a mântui lumea. Judecata are putere. Ea poate atât să ardă, cât și să lumineze. Încă de la creație a avut loc judecată după judecată, pentru ca păcatul să poată fi restrâns, nimic și curmat. La sfârșit va avea loc judecata oilor și a caprelor, cea a balaurului precum și judecata de la marele tron alb. Datorită acestor judecăți, păcatul va înceta să mai existe. Astăzi se pare că păcatul este triumfător, dar, într-o zi, el va fi înlăturat. Judecata este

lucrarea lui Dumnezeu pentru împlinirea planului și a scopului Său. Astfel, ea nu este numai înfricoșătoare, ci și plină de dragoste.

Însă, deși ea este folositoare pentru acest pământ, pentru Împărăție, pentru cerul cel nou și pământul cel nou, precum și pentru planul lui Dumnezeu, ea nu conține mântuire individuală. De aceea, înainte de sosirea ultimei judecăți, Dumnezeu oferă crucea, căci în cruce se găsește mântuire personală. Crucea mântuiește nu pentru că evită judecata, întrucât nu ar fi drept ca păcatul să fie înlăturat fără judecată. Nu, mântuirea crucii nu dă la o parte judecata, din contră, crucea mântuiește pentru că ea însăși este o judecată. Diferența constă în faptul că în cruce se află mântuire, în timp ce în judecata viitoare oamenii vor fi osândiți pentru întreaga veșnicie și vor fi privați de mântuire. Așadar, mântuirea nu anihilează judecata, ci o împlinește. Mântuirea se obține prin judecată.

Crucea este ea însăși o judecată. Lumina ei nu este cu nimic mai lipsită de putere decât lumina judecății. Ea nu este mai prejos decât judecata nici când e vorba de nimicirea păcatului, nici când e vorba de slăvirea lui Dumnezeu. Puterea și lucrarea ei sunt tot atât de mari ca și acelea ale judecății viitoare. Când apare păcatul, Dumnezeu recurge la judecată. Numai judecata poate rezolva problema păcatului. Din acest motiv, crucea are aceeași putere de a înlătura păcatul cum va avea și judecata viitoare. Astăzi, crucea este vie în inimile copiilor lui Dumnezeu. Să vedem acum cât de mult a suferit Domnul pentru noi.

Dimineața devreme, Domnul Isus a fost dus să fie judecat de Pilat. A fost răstignit în jurul orei nouă dimineața și a murit în jurul orei trei după masa. Un lucru trebuie remarcat: în intervalul de timp cuprins între momentul răstignirii și amiază nu s-a întâmplat nimic deosebit. Domnul Isus S-a rugat pentru iertarea păcatului poporului. Mulți consideră că El a fost răstignit de cei nelegiuți; cartea Faptele apostolilor declară: „... voi L-ați răstignit și L-ați omorât prin mâna celor fărădelege” (2:23). După amiază însă, Isus a strigat: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” (Matei 27:46). Probabil că niciodată nu fusese văzută o astfel de slăbiciune între martiri (Domnul să mă ierte că spun asta). S-ar părea că martirii creștini de mai târziu au arătat mai mult curaj, din moment ce nici unul dintre ei nu a spus vreodată că Dumnezeu l-a părăsit. Dimpotrivă, toți L-au lăudat pe Dumnezeu și I-au mulțumit. Unii au fost arși de vii. Chiar cu trupurile pe jumătate arse, ei au continuat să-L laude pe Dumnezeu. Dându-și viețile, au făcut-o lăudându-L pe El.

Atunci de ce a strigat Domnul nostru: „Dumnezeu M-a părăsit”? Pentru că, într-adevăr, Dumnezeu Îl părăsise atunci. Cutremurul de pământ, stâncile care s-au

despicat, întunericul — toate au arătat că judecata lui Dumnezeu a fost asupra Fiului Său pentru ca voi și eu să putem fi eliberați. Pentru Domnul nostru, crucea a fost judecata aplicată asupra Lui de către Dumnezeu. Moartea a venit asupra Lui, și chiar Tatăl Său L-a părăsit. Totuși, eliberarea lui Dumnezeu arată dreptatea Lui.

În Romani se vorbește despre justificarea prin credință, pentru a arăta că Dumnezeu este drept. Judecata dovedește cât de clară este dreptatea lui Dumnezeu. Căci dreptatea se vede în judecată. Noi suntem mântuiți pentru că Dumnezeu a rezolvat problema păcatelor noastre. El nu le trece cu vederea. Noi suntem iertați pentru că Dumnezeu, în Cristos, a plătit totul. Faptul că El ne-a iertat este în întregime drept. Crucea nu ar fi eficientă dacă judecata ei ar fi mai puțin intensă decât judecata viitoare. „Căci — lucru cu neputință Legii, întrucât carnea o făcea fără putere — Dumnezeu a osândit păcatul în carne, trimițând pe Însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului, pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi” (Romani 8:3-4). Aceasta nu este doar judecată, ci și osândire. Dumnezeu a judecat păcatul în trupul Domnului nostru pentru ca noi să fim eliberați de sub puterea păcatului.

Așadar, prin cruce, Dumnezeu a osândit la moarte păcatul, prin Isus Cristos. Prin această lumină, păcatul este osândit și nimic. Acesta este cel de-al doilea lucru pe care l-a făcut Domnul. Căci El nu a fost judecat numai pentru cei păcătoși, ci și pentru păcat. Dumnezeu L-a făcut pe Cel ce este fără păcat să fie păcat pentru noi, și, prin moartea Lui, păcatul a murit în El pentru totdeauna. Domnul spusese: „în ce privește judecata — fiindcă Stăpânitorul lumii acesteia este judecat” (Ioan 16:11).

Stăpânitorul acestei lumi este judecat. Cât de minunat că, în moartea Domnului nostru, lumea a fost judecată în Stăpânitorul ei. Într-adevăr, crucea a fost marea acțiune a lui Satan. La cruce, El a pus în joc tot ce avea. Acolo a adunat el toate forțele neamurilor, împăraților, și chiar moartea. A încercat să pună capăt, o dată pentru totdeauna, lucrării lui Isus. Dar Domnul nostru a înviat din morți și l-a învins El pe diavol. De atunci încolo, toți cei care au viața veșnică mărturisesc că lumea satanică este înfrântă. Când a fost zdrobit *călcâiul* Domnului, a fost zdrobit și *capul* lui Satan.

Prin urmare, crucea rezolvă atât problema păcatelor, cât și puterea păcatelor, a lui Satan și a lumii lui. Judecata de astăzi a crucii este tot atât de puternică ca și judecata viitoare. Ea are o capacitate enormă de a arde și de a lumina totodată.

Acceptând crucea, nu este suficient a accepta, pur și simplu, dragostea sau iertarea lui Dumnezeu. Crucea reprezintă, de asemenea, suferința, dar nu este

suficient a o accepta doar ca suferință. Tot crucea înseamnă și a da la o parte eul și a te supune lui Dumnezeu, totuși nu este suficient a o accepta numai în acest mod. Nu, crucea este în egală măsură o judecată prin care este atins scopul lui Dumnezeu. Ea judecă cu severitate pe păcătoși, lumea și pe diavol. Cunoșcând frica de Domnul, noi căutăm să-i convingem pe oameni.

Dumnezeu nu se așteaptă ca cei credincioși să-și găsească rezolvarea problemelor la judecata viitoare; El vrea ca acestea să fie rezolvate la cruce. Pentru oamenii din lume rămâne o judecată unde nu va mai fi izbăvire; dar, pentru copiii lui Dumnezeu, nimic nu trebuie lăsat să fie rezolvat la scaunul de judecată al lui Cristos, căci Dumnezeu vrea să clarificăm totul la cruce. Prin urmare, înțelegerea noastră referitoare la judecată trebuie să atingă adâncimea judecății.

Să reținem că toate jertfele din Vechiul Testament reprezintă crucea. Și nu a fost nici o jertfă din care să fi lipsit focul. Fără foc ea nu ar fi fost primită de Dumnezeu. Noi suntem primiți prin arderea jertfei. Totuși, cât de mult dorim noi ca ceva să rămână neatins! Dumnezeu însă va distruge totul, până ce nu va mai fi nimic de distrus. Știm că cenușa este ultima formă a lucrurilor. Crucea va reduce un lucru până în punctul în care focul lui Dumnezeu nu-l va mai putea reduce la nimic altceva. Atunci va putea fi el folosit.

Judecata te va aduce în punctul în care nimic din tine nu va mai putea să se împotrivescă lui Dumnezeu. Sub judecata Lui totul se usucă și pălește. Crucea este o experiență prin care lumina lui Dumnezeu trebuie să pătrundă cu atâta putere înlăuntrul tău, încât să fii redus la cenușă. Trebuie să vină o vreme când să se pună capăt încrederii în tine însuși și mândriei tale. Atunci va urma învierea din cenușă.

Totuși, după ce ai suferit o dată, cum vei știi că crucea și-a făcut lucrarea? Vei știi, pentru că, sub lumina strălucitoare a lui Dumnezeu, îți vei pierde puterea naturală. Nu există om care să poată supraviețui luminii lui Dumnezeu; căci lumina Lui mistuie. Când Dumnezeu strălucește, ești mistuit de foc. Judecata Lui aduce totul la lumină și arde totul. Ori de câte ori Dumnezeu vorbește, s-a terminat cu tine. Iar dacă totuși trăiești, înseamnă că ai auzit doar o simplă învățătură. Nimeni, după ce este luminat, nu poate să se autostimuleze pentru a face ce făcea înainte. Problema constă în a începe să lucrezi după ce ai auzit mesajul, dar te vei trezi că nu poți să mai faci asta dacă nu este lucrarea lui Dumnezeu. Întocmai cum, la ultima judecată a lui Dumnezeu, oamenii nu vor mai trebui să se străduiască să o sfârșească cu păcatul, același lucru ar trebui să

fie adevărat și astăzi. Lumina judecății poate să distrugă ceea ce tu nu ai fost în stare să învingi ani de zile. Crucea trebuie să fie în viața ta o judecată care te eliberează încontinuu de lume.

4

Bunătate și judecată

Psalmul 101:1; Isaia 30:18; Ioan 5:30; 1 Corinteni 11:26-29, 32.

Crucea lui Cristos dezvăluie atitudinea lui Dumnezeu față de păcat. Făcându-L pe Domnul Isus să treacă prin ceea ce a trecut, Dumnezeu a rezolvat problema păcatului, căci Domnul nostru a fost făcut păcat pentru noi. Tot ceea ce se opune lui Dumnezeu trebuie nimicuit cu desăvârșire. Iertarea este har, în timp ce ura este judecată. Dumnezeu nu poate ierta așa de ușor din moment ce urăște atât de mult păcatul. Mântuirea trebuie să corespundă sfințeniei Sale. Față de păcat, crucea este judecata lui Dumnezeu; față de noi, ea este iertarea Lui. Pe de o parte, noi primim har, iar pe de altă parte, suntem judecați. Noi suntem un popor judecat și privilegiat în același timp.

În 1 Corinteni 11 cuvântul „nevrednic” se referă la atitudine, nu la calificare. Căci nu există nimeni care să fie calificat. Trupul și sângele Domnului sunt echivalentele crucii. Unii, în timp ce mănâncă și beau la Masa Domnului, acceptă lucrarea crucii, pe când alții nu. Problema nu este dacă ei sunt buni sau răi înaintea lui Dumnezeu, devreme ce nimeni nu este bun; mai degrabă este vorba de atitudinea lor față de păcat. Aceasta determină cine acceptă lucrarea crucii și cine nu. Prin urmare, să ne judecăm pe noi înșine, deosebind trupul Domnului. Să știm ce a făcut pentru noi Pâinea lui Dumnezeu. Aceasta este judecata crucii. Căci pâinea de pe masă spune că Dumnezeu nu îngăduie existența a ceva ce se opune Lui. De aceea trebuie să ne judecăm pe noi înșine. Suntem nevrednici dacă nu ne judecăm pe noi înșine. Crucea judecă păcatul, carnea și viața naturală. Dumnezeu judecă tot ce I se opune; judecăm și noi la fel? Nu se pune problema dacă suntem sau nu buni, căi nimeni nu este bun. Problema este cum judecăm noi acel „nimic bun” al nostru. Oamenii pot chiar să se fâlească și să se laude cu „nimic bun”-ul lor. Putem să spunem cu mândrie că suntem slabi.

Deci, întrebarea este: Dumnezeu și-a arătat deja gândul la cruce, dar care este atitudinea noastră? La frângerea pâinii, întrebarea ce trebuie pusă este aceasta:

ce atitudine iau copiii lui Dumnezeu față de crucea lui Cristos? Acesta nu este un exercițiu de a încerca să ne facem pe noi înșine mai buni sau mai acceptabili. Căci cunoștința binelui și a răului se sfârșește la cruce. Totul depinde de cum privim la noi înșine. Sub judecată noi nu avem nimic de spus, nici nu ne comparăm cu alții. Stăm pe temeiul nimicniciei noastre atunci când venim să frângem pâinea. Pe de o parte, Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru mântuire Sa, dar, pe de altă parte, ne temem de Dumnezeu pentru judecata Sa.

Cum să ne judecăm pe noi înșine? Până și pocăința și mărturisirea păcatelor pot ușor să vină din eul nostru, și nu de la Dumnezeu. Este aceasta o chestiune de umblare sau de judecată? Ce este pocăința ca rezultat al judecății? În sfârșit, suntem mântuiți, în sfârșit, Dumnezeu a judecat multele noastre păcate. Când eu am fost mântuit, de exemplu, am fost conștient de păcatele mele. Dar când am îngenuncheat să mă rog, Dumnezeu mi-a arătat, într-un minut sau două, toate păcatele mele. Ceea ce am văzut în acele minute era diferit de ceea ce văzusem înainte. Eu am fost, într-adevăr, conștient că am păcătuțit; dar în acele două minute m-am simțit atât de păcătos, încât nu mi-am putut ridica capul de la pământ. Astfel, mi-am mărturisit păcatele și L-am rugat pe Dumnezeu să mă ierte.

Când Dumnezeu execută judecată luminându-te, vei cădea sub acea lumină. După ce păcatul îmi este judecat de lumină, acel păcat anume nu va mai putea niciodată să-și ridice capul; el este nimicit. Lumina care face o persoană să-și judece propriul păcat este lumina judecății. Nimeni nu poate să treacă prin lumina lui Dumnezeu și să trăiască. De exemplu, nu poți scăpa de minciună; dar când lumina lui Dumnezeu strălucește, minciuna este eliminată. Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu. Domnul este Cel care eliberează. Unii cunosc cât de puternică este viața lor naturală, dar nu pot să facă nimic pentru a se elibera. Numai lumina judecății poate sfărâma puterea morții. Ei știu aceasta, dar pentru ei s-ar putea să fie numai o învățătură.

Este o diferență enormă între învățătură și descoperire. Învățătura înseamnă a trebui să faci ceva după ce a auzit, dar descoperirea înseamnă a vedea un lucru ca fiind deja făcut. Când apare lumina, problemele se rezolvă. Mare este deosebirea între recunoașterea păcatului în urma ajungerii la o oarecare cunoștință și mărturisirea păcatului sub puterea luminii. Neîndurătoare și penetrantă este lumina judecății. Un păcătos poate să trăiască foarte liniștit în păcatele lui, dar când lumina lui Dumnezeu strălucește, el este doborât la pământ. Fiecare om are nevoie de această iluminare de bază, ale cărei consecințe vor fi veșnice. Iar

când va experimenta cu adevărat această iluminare, acel om va fi în stare să se judece pe sine.

Lucrarea lui Dumnezeu s-a arătat clar în convertirea lui Pavel. Acest om a urât Adunarea și a vărsat sângele sfinților. Dar când era în drum spre Damasc, lumina lui Dumnezeu a strălucit asupra lui. El n-a trebuit apoi să se gândească cum să rezolve problema urii lui, pentru că, după ce s-a ridicat de la pământ, acea ură nu mai exista. Așa este mântuirea noastră prin judecată. Ceea ce soluționează problemele noastre de nerezolvat este judecata. Este crucea. Ceea ce omul nu poate face, Dumnezeu poate.

Cât de des omul are câte un lucru pe care nu-i în stare să-l învingă! Poate să ia hotărâri, să verse multe lacrimi, dar, în mod ciudat, totul este fără nici un folos. Când însă, într-o zi, lumina lui Dumnezeu strălucește asupra lui, el ajunge să vadă urâciunea aceluia lucru; mărturisindu-și păcatul, acel păcat este îndepărtat de la el; căci cum ar putea el să mărturisească și totuși acel păcat să mai rămână în el? Sub acțiunea luminii, puterea păcatului este distrusă.

Poți să te îngrijorezi cu privire la faptul că nu ești bun, dar tu nu ai văzut niciodată cu adevărat cât de slab și de rău ești în realitate. Spui că ești slab pentru că așa ai auzit învățătura. Dumnezeu vorbește, dar tu auzi doar o învățătură. Drept urmare, cauți sfințenia, chiar o admiri, și totuși nu poți face nimic în acest sens. Roagă-L pe Dumnezeu să te lumineze cu lumina Lui puternică, și atunci ceea ce te deranjează va fi înlăturat. Dumnezeu lucrează prin lumina Lui. Predă-te deci în mâna Lui și lasă ca lumina Lui de temut să cadă asupra ta. Dacă te vei lăsa judecat *astăzi*, nu vei fi judecat *în viitor*.

Toți trebuie să fim judecați și luminați odată. Chiar și cei nemântuiți vor fi judecați într-o zi. Cel care fură sau ucide va fi prins într-o zi de autoritățile omenești; totuși, suferința lui după ce va fi prins nu va fi nici măcar a o mie parte din suferința din viitor. Dar a fi disciplinat de Domnul nu este același lucru cu a fi condamnat de El, așa cum vor fi oamenii din lume. De fapt, judecata reprezintă îndurarea și harul Domnului față de noi. Este har deghizat în forma crucii.

Să cântăm, așadar, despre bunătatea și judecata Lui! Să cântăm cântarea Mielului și a lui Moise (Apocalipsa 15:3-4).

Judecata în Casa lui Dumnezeu

*1 Corinteni 11:30-32; 1 Petru 4:17; Psalmul 7:11;
Deuteronom 32:36; Psalmul 50:4; Ezechiel 18:30; Isaia 1:27.*

Domnul judecă pe poporul Său (Psalmul 50:4). Judecata va începe de la Casa lui Dumnezeu, spune Domnul. Natural, aceasta arată spre viitor, întrucât judecata viitoare atinge multe zone și este compusă din multe părți, ultima parte fiind marele tron alb. Prima parte este judecata asupra Casei lui Dumnezeu astăzi. O astfel de judecată în rândul copiilor lui Dumnezeu este permanentă. Asupra oamenilor, în general, judecata poate fi ocazională, dar, în ceea ce-l privește pe poporul lui Dumnezeu, ea este o chestiune constantă. Crucea este pentru copiii lui Dumnezeu.

Numai copiii lui Dumnezeu se bucură de privilegiul permanentei judecăți a lui Dumnezeu. Cei care nu sunt copii lui Dumnezeu nu au acest privilegiu; „Dar când suntem judecați, suntem pedepsiți de Domnul, ca să nu fim osândiți odată cu lumea” (1 Corinteni 11:32). A fi judecați este cu adevărat un har și un prilej de bucurie; urmarea fiind că nu vom fi osândiți. Din când în când Dumnezeu intervine cu judecată asupra lumii pentru a o împiedica să devină prea stricată. Potopul, de exemplu, a fost un asemenea caz. Dar în viața copiilor lui Dumnezeu, judecata de acum are scopul de a-i scăpa de judecata viitoare. Într-o zi Dumnezeu va nimici complet puterea păcatului, dar astăzi El împlinește aceasta în primul rând în copiii Săi.

Dumnezeu luminează și arde în același timp. Azi, copiilor lui Dumnezeu nu puterea le lipsește, ci lumina. Noi ne putem gândi că e nevoie de putere pentru a da la o parte lucruri nepotrivite. Dar câți dintre noi știm că ceea ce elimină tot ce este opus și contrar lui Dumnezeu este *lumina*, și nu puterea? Când Dumnezeu te luminează și îți arată urâciunea păcatului, acel păcat te părăsește. Se usucă și dispăre. Căci lumina aduce judecată, iar mai multă lumină generează puterea de a elimina păcatul. Să dorim, așadar, să fim luminați de Dumnezeu. Căci dacă suntem luminați, păcatul nu-și mai poate înălța capul.

Ce se întâmplă însă dacă nu vedem lumina? Trebuie să înțelegem că focul de la Dumnezeu are menirea de a arde. Dacă nu arde păcatul, atunci va arde persoana. Lumina respinsă atrage după sine disciplina. Disciplinarea nu este o a doua

acțiune a lui Dumnezeu, ci ea apare firesc atunci când lumina este respinsă. Disciplina sau pedeapsa este un fel de judecată. Cel care acceptă judecata luminii este salvat, pe când cel ce refuză lumina este disciplinat. Pedeapsa este judecata lui Dumnezeu. Ea apare ca rezultat al respingerii luminii. Nu toate întâmplările nefericite sunt neapărat pedepse ale lui Dumnezeu, totuși, multe dintre ele sunt.

De unde cunoaștem dacă o anumită pedeapsă este un atac satanic sau disciplina Domnului? Toți cei ce se tem de Dumnezeu vor auzi ce vrea să le spună El. Însă mulți dintre copiii lui Dumnezeu nu pot să vadă lumina. Multe pedepse nu își ating scopul. Chiar și după ce au fost disciplinați, ei nu văd unde anume este strâmbătate sau nedreptate în viețile lor. Să cerem, așadar, lumină, căci aceasta este cu adevărat o binecuvântare pentru noi. A vedea lumina astăzi este dovada că judecata lui Dumnezeu este în Casa Lui.

Nu este surprinzător că Dumnezeu judecă lumea din când în când pentru a împiedica extinderea păcatului, în timp ce judecata în Casa Lui este permanentă? Să remarcăm că în perioada Vechiului Testament judecata lui Dumnezeu era întotdeauna asupra Casei Lui. La Cades-Barnea, copiii lui Israel s-au temut de uriașii anachini din Canaan, deși martorii lui Dumnezeu, Caleb și Iosua, le spusese că dușmanul va fi „hrana” lor (vezi Numeri 13:14). Cu cât mai mare este dificultatea, cu atât mai bună este hrana. (O, câți dintre copiii lui Dumnezeu sunt slabi pentru că nu au trecut niciodată prin greutate! Problema constă în „hrana” lor.) Atunci, Dumnezeu s-a purtat cu mai multă asprime față de poporul Lui decât față de cei din afară. Tuturor celor care depășiseră vârsta de douăzeci de ani li s-a spus că nu vor intra în Canaan; și a trebuit să treacă patruzeci de ani până ce noua generație să poată intra în Canaan. Când poporul a auzit *sentința* Domnului, s-a hotărât să asculte și să lupte. Dar Dumnezeu nu mai era de partea lor, căci deja îi judecase.

Cât de îndurător a fost Dumnezeu față de poporul din Ninive, și totuși, El nu a permis copiilor Săi, israeliților, să intre în țara Făgăduinței! Cu cât cineva este mai aproape de Dumnezeu, cu atât mai severă este disciplina Lui. Ba chiar s-ar părea că cu cât cineva este mai departe de Dumnezeu, cu atât îi este mai ușor. Și astăzi, ca și în vremurile străvechi, Dumnezeu acordă o atenție deosebită poporului Său.

Un alt exemplu din vechiul Testament este cazul Mariei, care a păcătuit vorbind împotriva lui Moise, când acesta își luase de soție o femeie etiopiană; rezultatul a fost că ea s-a umplut de lepră. Deși era prorociță, a trebuit să fie închisă afară din tabără. (Dumnezeu nu reacționează în același mod față de

lume.) Ea a trebuit să suporte rușinea timp de șapte zile, ca și când tatăl ei ar fi scuipat-o în față.

Să luăm și cazul lui Core și al cetei lui de 250 de bărbați care i-au acuzat pe Aaron și pe Moise că s-ar fi ridicat deasupra adunării Domnului. Ei au susținut că și ei pot sluji lui Dumnezeu. Făcând aceasta, ei au răsturnat autoritatea instaurată de Domnul. Dumnezeu i-a avertizat cu tărie pe ceilalți din popor să se depărteze de corturile lui Core, Datan și Abiram. Pământul s-a crăpat sub aceștia, și au intrat de vii în locuința morților. Dumnezeu i-a tratat cu asprime, pentru că era vorba de Casa Lui, și nu de lume. Autoritatea a venit prin înviere, nu a fost ceva ce aparținea cărnii. Ori de câte ori este lepădată autoritatea învierii, apare moartea.

În istorie, nici o națiune nu a suferit distrugeri de mai multe ori decât a suferit națiunea israelită, pentru că acea națiune era Casa lui Dumnezeu. El a ales-o pentru a-și arăta căile Sale; de aceea, ori de câte ori apărea păcatul în mijlocul ei, apărea și judecata Lui. Fiind Casa lui Dumnezeu, copiii lui Israel intrau sub judecată când se depărtau de Dumnezeu, dar erau învingători când rămâneau aproape de El.

Nu la fel este cu lumea. S-ar părea că atunci când oamenii din lume vor să se apropie de Dumnezeu, sunt pedepsiți, dar când sunt departe de El, le merge bine. În schimb, în cazul copiilor Săi, cu cât sunt mai aproape de Dumnezeu, cu atât au parte de mai multă disciplină.

Continuând cu exemplele din Vechiul Testament, descoperim că judecata ce a căzut asupra vieții lui David a depășit judecățile ce au căzut asupra celorlalți împărați. Nici chiar împăratul Saul nu a suferit atâta disciplină și judecată ca David. Când David a păcătuit, pentru ceea ce el a făcut în ascuns și-a primit răsplata pe față. Unul din copii i-a murit, apoi a mai pierdut alți doi fii.

Când chivotul lui Dumnezeu a fost transportat pe un car nou, boii s-au împiedicat, și Uza a întins mâna spre chivot și l-a apucat, pentru a nu se răsturna. Deși intenția lui Uza a fost bună, Dumnezeu l-a lovit pe loc și a murit.

Gradul apropierii de Dumnezeu decide greutatea pedepsei. Pentru că erau Casa lui Dumnezeu, copiii lui Israel au fost judecați de multe ori. Aceste situații nu făceau decât să arate în exterior lucrarea lui Dumnezeu. Să ne gândim la preoții lui Israel. Dumnezeu putea fi îngăduitor față de *poporul* lui Israel, dar era foarte strict cu *preoții* lui. Un israelit putea să aducă un vițel ca jertfă la cinci luni după ce a păcătuit, dar preoții din templul sfânt trebuiau să aducă jertfă în fiecare zi. Nu se putea ca un preot să aducă jertfe doar de trei ori pe an. Dacă nu aducea

neconținut jertfa, murea pe loc. Dumnezeu putea să fie tolerant față de oamenii de rând, dar nu la fel era față de preoți.

Noi, creștinii de astăzi, suntem Casa lui Dumnezeu, suntem cu toții templul Dumnezeului celui viu. Întocmai cum odinioară Dumnezeu a avut pretenții față de copiii lui Israel, la fel are pretenții față de noi. Ori lumina arde păcatul, ori suntem noi pedepsiți. Noi suntem judecați, deoarece suntem templul lui Dumnezeu. Nu este ușor să fii creștin, pentru că nu poți să te retragi sau să scapi. Creștinul trebuie să treacă peste propriile lui sentimente. Atât viața lui Dumnezeu, cât și Duhul lui Dumnezeu sunt în el. Alți oameni pot să trăiască nepăsători, dar tu și eu nu putem trăi așa. Cea mai mică controversă ne va face să nu ne simțim bine. Așa este creștinismul vital. Lumina muștră, iar Dumnezeu judecă până acolo, încât unii devin slabi, iar alții chiar mor.

Să avem grijă deci să nu trecem cu vederea nici o ușurătate. Ar fi spre paguba noastră dacă Dumnezeu ne-ar lăsa să mergem de capul nostru. Căci nimic nu este mai rău decât un credincios abandonat de Dumnezeu. Dacă sunt pedepsit, înseamnă că sunt fiu; a nu fi pedepsit este ca și cum aș fi un copil nelegitim. Dacă cineva nu ar fi niciodată pedepsit, m-aș teme pentru el. Pedepsa slujește drept avertizare din partea lui Dumnezeu. Când lumina este respinsă, roagă-te ca poți vedea.

6

A păzi judecățile lui Dumnezeu

Levitic 18:5; Deuteronom 7:12, 32:4, 33:10, 33:21;

Psalmul 106:3, 119:13, 20, 30, 43, 53, 102, 106, 108, 120, 156,

160, 149, 175; Ezechiel 44:24; Osea 6:5; 2 Samuel 22:23.

Cum folosește Dumnezeu lumina pentru a judeca și pentru a da la iveală tot ce este ascuns?

Judecata este răspunsul lui Dumnezeu la moarte, căci El se folosește de ea pentru a îndepărta păcatul. Crucea înseamnă răscumpărare, dar și judecată. Noi trebuie să acceptăm crucea. Casa lui Dumnezeu este în permanență sub lumina judecății Lui. În templul lui Dumnezeu se află altarul. Templul lui Dumnezeu poate rămâne în picioare, deoarece toți trebuie să treacă pe la altar (altarul este un simbol al judecății crucii). Judecata se arată în fiecare zi în Casa lui Dumnezeu.

Nimeni nu poate locui în Casa Lui fără să fie judecat. Atâta timp cât există templul lui Dumnezeu, trebuie să existe și lumină. Scopul judecății aducătoare de lumină a lui Dumnezeu este de a-i ține pe copiii Lui în deplină armonie cu sfințenia Sa.

Aș dori să menționez un alt aspect al judecății (cuvântul ebraic *mishpat* poate fi tradus ca poruncă sau judecată). Este vorba de a păzi judecățile lui Dumnezeu. Dumnezeu a spus că noi trebuie să păzim judecățile Lui. Dacă le știm, trebuie să le și păzim.

În China sunt legi ce nu pot fi schimbate, nici nu se poate adăuga nimic la ele. Acestea sunt hotărârile Curții Supreme. Ele devin legea țării. Judecățile lui Dumnezeu sunt legile lui Dumnezeu. După cum legile Lui exprimă voința Lui supremă, tot așa și judecățile Lui arată gândul Lui. Prin urmare, trebuie să păzim judecățile Sale în Adunare tot așa cum păzim și legile Sale. Judecata descoperă gândul lui Dumnezeu în legătură cu o anumită problemă. Deși ea poate să aibă loc în viața altcuiva, totuși, și eu trebuie să o păzesc. Judecata lui Dumnezeu devine, așadar, legea noastră.

Judecata lui Dumnezeu este lumina mare pe care ne-o dă El cu scopul de a ne determina să ne cunoaștem greșeala, să cunoaștem urâciunea păcatului și să ne cunoaștem pe noi înșine. Există o interdependență între lumina, judecata și osândirea lui Dumnezeu. Unii spun că experiența de la Cades-Barnea este doar un fapt istoric; nu găsim aici nici o poruncă, deci nu are nimic de a face cu noi. Totuși, Dumnezeu o consideră a fi o judecată pe care noi trebuie să învățăm să o păzim. Dumnezeu va proceda la fel și astăzi, pentru că atitudinea Lui față de păcat nu s-a schimbat.

Toate judecățile din trecut sunt și judecățile noastre. De exemplu, judecata lui Dumnezeu asupra lui Moise, când acesta a lovit de două ori stânca pentru a obține apă, nu este altceva decât o judecată pe care noi suntem chemați să o păzim. Dacă același incident s-ar întâmpla astăzi, Dumnezeu ar acționa la fel. Tot așa, întâmplarea cu Uza, precum și cea cu Core și ceata lui de 250 de oameni au fost cazuri ale judecății lui Dumnezeu. Iar judecățile lui Dumnezeu sunt veșnice. Înțelegem, așadar, ce înseamnă a păzi judecățile lui Dumnezeu? Ceea ce Dumnezeu a făcut în mijlocul poporului Său în trecut va face și în Adunare astăzi.

Efesul a fost judecat de Dumnezeu cu mult timp în urmă; nici astăzi nu există adunare în Efes. Judecata lui Dumnezeu nu s-a schimbat deloc. Fiecare creștin trebuie să o păzească. E nevoie să păzim nu numai judecățile consemnate în Biblie, ci și judecățile de-a lungul celor douăzeci de secole de istorie a Adunării.

Îmi amintesc că un frate avea obiceiul de a-i critica aspru pe alții. Odată, un alt frate și-a pierdut fiul, iar acest frate pornit pe critică a spus că băiatul *a trebuit* să

moară, căci Dumnezeu îi pedepsea astfel tatăl. Cu altă ocazie, o soră și-a pierdut soțul; din nou fratele respectiv a comentat că, dacă nu va avea loc o pocăință, vor muri mai mulți. Procedând astfel, el cerea, de fapt, judecata lui Dumnezeu. Întrucât nu avea nici o lumină din partea lui Dumnezeu, el nu avea nici un drept de a critica. Critica lui era făcută totdeauna „cu sânge rece”. Într-un mod interesant, la o lună după acestea i-au murit doi dintre fii săi. Neavând nici temeiul sângelui, nici autoritate și, totuși, fiind critic față de oameni, el a deschis ușa pentru ca judecata lui Dumnezeu să cadă asupra lui.

Odată, un tânăr și o tânără de la colegiul creștin de medicină din Shangtung s-au logodit. Fratele pomenit mai sus a venit din nou cu critica lui. Eu i-am spus să nu se amestece și l-am întrebat de ce are o astfel de atitudine. El n-a putut să-mi dea nici un răspuns, dar nutrea intenția rea de a rupe logodna acelora. Într-o zi a căzut asupra lui o judecată aspră: a fost exclus din adunare. Așadar, sau Dumnezeu îți dă autoritate, sau faci apel la sângele lui Cristos, cu frică și cutremur. Căci judecata lui Dumnezeu este ceva foarte real. Cu ce măsură măsoară, cu aceea îți se va măsura și ție (vezi Luca 6:38). De aceea, învățați să vă temeți de judecata lui Dumnezeu. Nu aș îndrăzni să fac nimic care ar atrage judecata Lui asupra mea. Judecata lui Dumnezeu este severă. Dacă El consideră că un anumit lucru este păcat, așa îl va și judeca în viața noastră.

Citind Biblia, putem să aflăm ce judecată va pronunța Dumnezeu asupra noastră dacă păcătuim, după cum o vedem aplicată asupra altor oameni în situații similare. Adesea învățăm lecțiile noastre din ceea ce li s-a întâmplat altor frați. În felul acesta vom face un mare progres. Cei mândri însă nu pot să învețe de la alții, dar nici nu vor să vadă ei înșiși cu adevărat.

Judecata este o luminare fundamentală. După ce o persoană a fost lovită cu judecată, va fi în stare să vadă imediat, la cea mai mică lumină. El poate discerne lumina judecății în viețile altor credincioși și poate învăța din ea. Progresul lui spiritual va fi, fără îndoială, ușor de văzut. „Adu-mă la viață potrivit judecăților Tale” a spus psalmistul (119:156, Darby). Numai judecățile lui Dumnezeu ne pot aduce la viață. Căci atunci când El judecă, judecata Lui mă va face să trăiesc și, de asemenea, să mor.

A păzi judecata lui Dumnezeu nu este ceva ce oricine poate să facă. Aceasta presupune a avea experiența unei luminări fundamentale. Nu înlocuiești fundamentalul cu fragmentarul, căci tratamentele fragmentare vor spori doar mândria. Oamenii cei mai dificili sunt cei care au beneficiat de tratamente fragmentare. Aceste tratamente parțiale stau în calea tratamentelor pe scară largă.

Mulți eșuează în acest domeniu. Fie ca Dumnezeu să ne pună sub lumina Lui în așa fel, încât să nu mai putem fi niciodată cei de dinainte.

Saul din Tars a căzut la pământ lovit de lumina din cer. El nu a mai fost niciodată același. Așa a fost judecata lui Dumnezeu. Când Saul s-a ridicat de la pământ, a trebuit să fie dus de alții. Era în imposibilitatea de a se ajuta singur. Totuși, aceasta era o lucrare dintre cele mai necesare.

Potrivit cu Geneza 1:1-2, lumea de la început a căzut sub judecată. Lumina a apărut în prima zi a restaurării (toate lucrările lui Dumnezeu sunt pozitive). Dar lumina din prima zi a dezvăluit judecata ce avusese loc, căci pământul era pustiu și gol, și întinericul plana pe suprafața adâncului. Această judecată a dat la iveală adevărata situație din vechea creație. Judecata se execută asupra trecutului, nu asupra viitorului. Păcatul lumii a fost judecat. Dumnezeu nu mai trimite o nouă judecată. El ne luminează în legătură cu judecata trecută. Ne arată cum a nimicit vechea creație. El, desigur, avea deja cunoștință despre aceasta, dar noi înșine nu avem. Astfel că, într-o zi, primim lumina Sa și începem să cunoaștem situația reală. Așa este lucrarea fundamentală și necesară a lui Dumnezeu.

Prin urmare, judecățile și poruncile Domnului trebuie păzite. Trebuie să acceptăm judecățile Sale; mai întâi pe cea fundamentală, iar apoi pe cea parțială.

7

Judecați pe cei dinăuntru

Matei 18:15-18; Ioan 20:22-23; Fapte 5:3-10; 1 Corinteni 5:1-6, 12.

Astăzi, Casa Domnului este sfera judecății lui Dumnezeu. El judecă prin Adunarea Sa. Nu judecă doar în Adunare, ci, de asemenea, prin Adunare. În curtea din afară lumina este naturală; în locul sfânt ea este artificială, o lumină făcută de om; dar în locul prea sfânt nu există nici lumină naturală, nici lumină artificială; acolo există doar lumina slavei lui Dumnezeu. Numai în locul prea sfânt poți vedea lumina lui Dumnezeu. Drept urmare, judecata în locul prea sfânt este mult mai aspră decât în oricare alt loc. Dacă există păcat, acesta trebuie expus la lumina din locul prea sfânt.

La început, cortul a fost făcut din materie neînsuflețită; astăzi, el este viu. Lumina lui Dumnezeu este în sanctuar. Adunarea este astăzi sanctuarul unde se

arată lumina lui Dumnezeu. Deși adeseori Dumnezeu dă lumină în mod direct, totuși, de cele mai multe ori El dă lumină prin Adunare. Dumnezeu dă lumină oamenilor prin intermediul Adunării. Așadar, judecata nu este numai în mâna lui Dumnezeu, ci și în mâna *Adunării*.

În 1 Corinteni 5 se spune că nu este treaba noastră să judecăm pe cei din afară, dar suntem datori să judecăm pe cei care sunt în Adunare. Lumina din sanctuar este menită să lumineze sanctuarul. Astfel, lumina lui Dumnezeu strălucește și judecă atunci când cei din Adunare nu pot să vadă. Postura din 1 Corinteni 5 nu este aceea de a sta pe un scaun al legii, judecând pe cei vinovați. Ea este mai degrabă expresia durerii Adunării. Căci în Adunare nu există judecător; există însă judecată. Prin urmare, judecata Adunării nu se bazează pe poziția sau pe autoritatea omului. Ea trebuie să ducă la pocăință și întristare.

Păcătosul despre care este vorba în 1 Corinteni 5 nu fusese dat afară, iar adunarea din Corint a mers mai departe plină de sine și fără nici o umbră de întristare. Judecata Adunării însă trebuie să aibă drept rezultat umiliința și căința. Dacă ar fi fost prezentă lumina judecății, adunarea din Corint s-ar fi umilit în fața lui Dumnezeu din cauza păcatului din mijlocul ei și ar fi procedat la îndepărtarea păcatului.

Adunarea nu poate judeca până ce lumina nu strălucește în ea. Ea nu trebuie să adopte o atitudine de judecător, ci trebuie să fie în stare să plângă păcatul. Trebuie să se judece mai întâi pe sine însăși: trebuie să se pocăiască ea însăși și abia *după aceea* să execute disciplina. Altfel, excluderea devine ceva legalist.

În Matei 18 ni se dă ca exemplu cazul când un frate păcătuiește împotriva altui frate. Dacă acesta nu ascultă de Adunare, trebuie să fie tratat ca un păgân. Dumnezeu cinstește Adunarea unde se află lumina Lui. Tot ceea ce se face pe pământ se face și în cer. Să avem grijă deci să nu vorbim împotriva Adunării. În lumea aceasta nu este decât lumină naturală și artificială; lumina divină se află doar în sanctuarul lui Dumnezeu. Dacă nu ar fi lumină în sanctuar, nu ar fi nici o lumină a lui Dumnezeu în lume. Domnul însă nu își părăsește Adunarea Lui. De aceea, Adunarea Lui nu s-a schimbat; realitatea ei spirituală se menține. Din acest motiv, Domnul a îndrăznit să spună că dacă cineva nu ascultă de Adunare, să fie considerat ca un necredincios. Domnul nostru îndrăznește să spună asta, și eu îndrăznesc să o cred.

Domnul Isus poate să încredințeze judecata în mâinile Adunării, deoarece El crede în lucrarea Duhului Sfânt pe pământ. În a șasea zi a creației Dumnezeu a suflat în trupul pământesc al omului și l-a făcut un suflet viu. După învierea Lui,

Isus le-a spus ucenicilor: „Primiți Duh Sfânt” (și aceste cuvinte se adresează întregii Adunări). Din ziua învierii, după ce a fost suflat Duhul Sfânt, Adunarea a devenit vie și a fost în stare să judece. Adunarea reprezintă acum judecata lui Dumnezeu. Este interesant că protestanții se tem să folosească acest cuvânt, pe când catolicii abuzează de el; în ce ne privește, noi trebuie să căutăm realitatea spirituală. Potrivit Bibliei, judecata *este* în Adunare, căci găsim în Cuvântul lui Dumnezeu că se fac muștrări în Adunare, ba chiar excluderi. În mod obișnuit sunt doar confruntări, așa cum s-a întâmplat cu Pavel când l-a înfruntat pe Petru. Toate aceste acțiuni sunt cu scopul de restabilire. Dar după ce s-au epuizat toate măsurile, ultima măsură folosită este judecata. Dacă însă judecata de azi nu poate aduce restabilire, atunci restabilirea va fi amânată până la vremea judecății viitoare; duhul acelei persoane va fi însă mântuit.

Toate adevărurile din Biblie au valori subiective. Fără lumină, Adunarea nu poate nici să vorbească, nici să judece. Adeseori îți dai seama că un frate nu umblă bine și totuși, nu ai cuvântul potrivit pentru a-l muștra. Înăuntrul tău ești foarte conștient de umblarea rea a fratelui tău, dar nu poți să spui cu tărie aceasta în afară. Aceasta se datorează insuficienței luminii lăuntrice. De aceea nu poți să te ocupi de acel păcat. Fără a avea cuvintele necesare, puterea ta de convingere nu va avea nici un efect. Lipsa de cuvânt, din cauza luminii insuficiente, poate duce doar la o judecată insuficientă. Zi după zi observi ce este rău la acel frate, până ce odată ajungi să te mânie cu adevărat din cauza aceluia lucru care este așa de contrar lui Dumnezeu (omul poate să se enerveze, dar nu știe cum să se mânie). Când ai ajuns să te mânie, știi ce să-i spui, căci ai atins, în sfârșit, rădăcina problemei. Judecata începe în Casa lui Dumnezeu. Acum ești în stare să-i vorbești, chiar să-l muștri.

Trebuie să înțelegem că toate judecățile lui Dumnezeu sunt legate de mânia lui Dumnezeu. Dumnezeu însă nu se enervează niciodată. Mânia este puterea judecății Lui. Dragostea este puterea pozitivă a lui Dumnezeu; răbdarea este puterea de a aștepta a lui Dumnezeu; mânia este puterea distrugătoare a Lui. Mânia distruge tot ceea ce este contrar lui Dumnezeu. În ceea ce-L privește pe Domnul, dragostea, răbdarea și mânia Lui sunt extraordinar de mari. Când Dumnezeu Se mânie, păcatul este nimic. Așa este și cu judecata Adunării. Atâta timp cât *Dumnezeu* rabdă o anumită stare, nu ai absolut nici o modalitate de a judeca în mod drept acea stare. Numai în momentul când lumina lui Dumnezeu apare și dezvăluie urâciunea acelei stări vei cunoaște în tine mânia lui Dumnezeu (dar fără ca tu să-ți ieși din fire). Atunci vei putea să-l chemi pe fratele tău și să-l muștri.

Este mai greu să mustri decât să mângâi. Ceea ce trebuie să arăți zilnic este dragoste; mânia este ceva destul de neobișnuit. Când prima dată îți dai seama de grozăvia păcatului, nu ai putere să judeci. Numai când strălucește lumina, mânia lui Dumnezeu devine puterea ta de a judeca. O persoană poate fi în stare să certe, dar nu și să mustre. A muștra și a certa sunt acțiuni foarte diferite una de alta. A te enerva înseamnă a-ți pierde controlul; dar mânia este ceva lăsat de Dumnezeu. În mânie trebuie să existe puterea stăpânirii de sine. În situația cu Petru și Anania, Petru nu și-a ieșit din fire în timp ce îi vorbea aspru lui Anania. Cuvintele lui erau cât se poate de raționale. Aceasta a fost mânia judecății. Primul pas în orice judecată a Adunării este acela de a muștra; ultimul pas este de a exclude.

Când se înfăptuiește judecata lui Dumnezeu în Adunare, atunci, pe lângă pocăință, vor mai fi încă una sau două consecințe: 1) toate comunicările vor fi întrerupte; cel în cauză va fi privit ca un păgân; nu se va putea ruga, nici nu va primi răspuns la rugăciunile lui; 2) se poate să fie o pedeapsă de ordin fizic. Lumina judecății în Adunare este serioasă. Dacă nu rezultă în 1), va sfârși în 2). Fie că nu va mai fi nici o comunicare, fie că va fi foarte moarte. Ambele sunt foarte grave. Toți cei care trăiesc înaintea lui Dumnezeu trebuie să evite astfel de consecințe.

Judecata este cea mai mare încercare pe care o pot experimenta copiii lui Dumnezeu. Dacă nu există frică de Domnul, cum poate cineva să-L laude sub judecată? Să presupunem că ruda ta cea mai apropiată merge în iad; ce vei spune în legătură cu aceasta? Avraam a fost un frate bun în Domnul, dar a trebuit să-l vadă pe Ismael plecând. S-ar putea ca noi să nu fim în stare să facem asta. Atât în cazul lui Ismael, cât și în cel al lui Isaac, Avraam nu s-a arătat ca un tată drag și iubitor. Pentru credincios însă, există ceva mai mare decât afecțiunea, și anume slava lui Dumnezeu. Această slavă trebuie fie însăși viața noastră. Când slava lui Dumnezeu are de suferit, noi trebuie să-L lăudăm pe El în judecată.

De ce trebuie Adunarea să judece? Nu pentru că ar lipsi dragostea frățască, ci din nevoia de a apăra slava lui Dumnezeu. În zilele Vechiului Testament au fost două mari crize în viața copiilor lui Dumnezeu; ei au ieșit din Egipt și au intrat în țara făgăduinței. Legat de aceste două crize, vedem că Dumnezeu a făcut uz de judecată pentru a-Și apăra slava. Mai întâi constatăm cum a judecat El problema gravă referitoare la închinarea la idoli. După ce Moise i-a muștrat pe copiii lui Israel pentru păcatul lor legat de vițelul de aur, s-a așezat la ușa taberei și a întrebat cine dintre ei era pentru Domnul. Toți fiii lui Levi s-au adunat lângă el. Atunci le-a poruncit acestora să meargă prin toată tabăra și să

omoare pe rudele și prietenii lor. Fiii lui Levi au fost puși în fața unei alegeri: dragostea omenească sau slava lui Dumnezeu. Ca urmare a credințioșiei lor față de El, Dumnezeu i-a ales pe leviți să fie slujitorii Lui pentru totdeauna.

După gândirea omenească, nu este un lucru bun ca un frate să-și omoare fratele; dar, după gândul lui Dumnezeu, acesta a fost considerat un lucru foarte bun, pentru că măsura aceea așa de aspră s-a luat în scopul restabilirii slavei știrbite a lui Dumnezeu. Condiția de bază pentru slujire este aceea de a trece peste sentimentele omenești atunci când este în joc slava lui Dumnezeu. În cazul cetății Ai, Acan a păcătuit și a fost lipsit de slava lui Dumnezeu. Lucrurile care au fost rânduite să fie închinat exclusiv Domnului trebuiau să fie arse sau nimicite înaintea Domnului. Dar Acan nu a adus lucrurile sortite nimicirii. Dumnezeu a vrut ca poporul Său să judece acest păcat omorându-l pe Acan cu pietre. Deși Dumnezeu nu a executat în mod direct judecata Lui, El a făcut-o, totuși, indirect. Dumnezeu nu îți va cruța sentimentele. Ori sentimentelor omenești le acorzi prioritate absolută, ori slavei lui Dumnezeu.

Dovada că slava lui Dumnezeu a fost apărută în perioada Exodului poate fi văzută în ceea ce au făcut leviții; și dovada că slava lui Dumnezeu a fost păstrată și după ce israeliții au intrat în Canaan este arătată prin modul în care poporul lui Dumnezeu a acționat în cazul lui Acan. Dumnezeu încredințează Adunării responsabilitatea de a apăra slava Lui. Judecata finală constând în excludere este ceva rar; mult mai obișnuit este tratamentul prin lumina judecării. Când Dumnezeu îți dă puterea de a te mânia, rezultatul va fi sau eliberare, sau moarte spirituală. Adunarea dă lumină în vederea eliberării; dacă lumina inițială este respinsă, nu va mai fi o altă lumină.

Rezumând, putem spune că două lucruri se petrec sub lumina judecării lui Dumnezeu și a crucii: 1) ajungi să te cunoști pe tine însuși și 2) ești disciplinat. Cel mai rău lucru pe care poate să-l facă cineva este să ia pedeapsa ca pe ceva accidental. Dumnezeu poate să ducă până la capăt mântuirea Lui dacă tu și eu cunoaștem lumina pedepsei. Lumina lui Dumnezeu va urma pedepsei. Trebuie să ne temem de Dumnezeul nostru. Prin mustrea și judecata făcute de cei care slujesc în Adunare ajungi sau să vezi lumina, sau să suferi pedeapsa fizică, astfel ca, din zi în zi, să devii tot mai mult asemenea lui Cristos și să-L slăvești pe El într-o măsură tot mai mare.

Fie ca Domnul să ne facă parte tuturor de judecata fundamentală, pentru ca să putem păzi zilnic judecățile Lui.